

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 381/2014

04.11.2015. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Ж.С. из Л., чији је пуномоћник З.С., адвокат из Л., против тужене Школе за основно и средње образовање „...“ Л., чији је пуномоћник М.И., адвокат из Л., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3012/13 од 06.12.2013. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3012/13 од 06.12.2013. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање по жалби тужене.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 395/11 од 15.04.2013. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење тужене бр. 27/8 од 03.03.2008. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужена обавезана да тужиоца врати на радно место магационера, те да му призна сва права из радног односа са пуним радним временом за радно место магационера, за период од достављања решења до повратка на посао. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 181.500,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 3012/13 од 06.12.2013. године преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца и обавезао га да туженом накнади трошкове поступка од 288.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на пословима магационера у сектору за производну делатност, све до 03.03.2008. године када му је решењем тужене отказан му је уговор о раду због непоштовања радне дисциплине прописане чланом 128. став 1. алинеја 1. Правилника о раду од 11.09.2007. године и тачке 19. Анекса уговора о раду од 06.08.2007. године, која се састоји у несавесном и неодговорном обављању послова на којима ради. У образложењу решења наведено је да се тужиоцу ставља на терет да није потписао налоге издате магацину од 14.12.2007. године, од 25.12.2007. године, од 26.12.2007. године и од 28.12.2007. године. Поред тога, стављено му је на терет да је у дужем временском периоду несавесно и неодговорно обављао послове на којима ради, односно да их није обављао, да није поступао по налозима који се издају магацину за пријем или издавање материјала, није потписивао налоге који се издају магацину и на тај начин реметио процес рада у сектору за производну делатност и онемогућавао обављање послова од стране осталих запослених. Тужени је тужиоца упозорио на постојање услова за отказ уговора о раду антиципираним упозорењем од 07.11.2007. године, а након тога му је поново уручио писмено упозорење од 04.02.2008. године, којим га је упозорио да је више пута необављањем послова свог радног места и несавесним и неодговорним обављањем послова на којима ради прекршио радну дисциплину код туженог што је реметило процес рада у сектору за производну делатност и онемогућавало обављање послова од стране осталих запослених, због чега су се стекли услови за отказ уговора о раду и остављен му је рок од пет радних дана да се изјасни у погледу навода. Након тога побијаним решењем тужене отказан му је уговор о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца са образложењем да је налоге за робу требало да потпише шеф производње приликом требовања робе из магацина, што у конкретном случају није учињено.

Апелациони суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев наводећи да тужилац није потписао спорне налоге и да је тиме реметио процес и организацију рада код туженог, јер је онемогућавао остале запослене у обављању послова, што је довољан разлог за отказ уговора о раду тужиоцу.

Ревизијом се основано указује на погрешну примену материјалног права, због чега ни чињенично стање није у потпуности утврђено.

Према члану 180. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тач. 1.) – б.) овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 5 радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1.). У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2.).

У конкретном случају, тужени је тужиоцу доставио упозорење о отказу уговора о раду од 04.02.2008. године у коме је навео да тужилац није поступио по

налозима од 14.12., 25.12., 26.12. и 28.12.2007. године. Након што је тужилац на ово упозорење одговорио, тужени је донео побијано решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду, а које у диспозитиву не садржи опис повреде радне дисциплине, већ само паушално наводи да се ради о несавесном и неодговорном обављању послова на којима запослени ради. У образложењу овог решења је наведено да тужилац није потписао налоге издате магацину у наведеним данима. Из овог произилази да решење о отказу уговора о раду, поред непостојања чињеничног описа конкретне повреде радне дисциплине, не садржи чињенице и доказе на основу којих је послодавац утврдио да су се стекли услови за отказ уговора о раду. Поред тога, у упозорењу се тужиоцу ставља на терет да није поступио по радним налозима, док се у решењу о отказу уговора о раду наводи да није потписао радне налоге.

Како се запосленом упозорењем о отказу уговора о раду ставља на терет једна повреда радне дисциплине, а решењем о отказу уговора о раду ставља на терет друга повреда радне дисциплине, односно како не постоји идентитет радње и понашања који представља отказни разлог, Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 407. став 2. ЗПП укинуо другостепену пресуду. У поновном поступку другостепени суд ће поступајући по жалби тужене отклонити указане недостатке и донети закониту и правилну одлуку.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**